

“Što hoćeš da ti učinim?” Slijepac mu reče: „Učitelju moj, da progledam.“

Ponekad u životu imamo osjećaj da boravimo pokraj glavnoga puta kojim drugi ljudi prolaze, a nama nikako nije moguće uključiti se u svakodnevnu kolotečinu modernoga života. Kako život polako prolazi, postaje nam sve jasnije da su drugi spretniji domoći se boljih mogućnosti, prikazati se u boljem svjetlu od njihove realne stvarnosti, a ovaj osjećaj raste sa spoznajom vlastite slabosti i lomljivosti, koje se najčešće očituju u bolestima što u srednjim čovjekovim godinama počinju kucati na vrata. Osjećamo se dosita poput jerihonskoga slijepca Bartimeja, o čijoj tegobnoj životnoj situaciji govori današnje Markovo evanđelje.

Već uvodni redak današnjega evanđelja oslikava tu tegobnu situaciju. S jedne strane nalazi se Isus u pokretu, okružen učenicima i velikim mnoštvom, a s druge strane sam sjedi slijepi prosjak Bartimej. Njegova pozicija tijela govori i o socijalnoj isključenosti, jer on sjedi dok drugi hodaju, te bolest sljepoće koju pati ovaj čovjek ostavlja ranjive tragove u njegovim međuljudskim odnosima. Ti ranjeni međuljudski odnosi između Bartimeja i drugih očituju se u ušutkivanju, jer drugi žele ušutkati Bartimeja kad on počinje vikati: „*Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se!*“ Marginalizirani čovjek modernoga vremena, bio on bolesnik na duši ili tijelu, bio on siromah u materijalnim dobrima ili u skromnim međuljudskim odnosima, počinje vikati i buniti se, počinje iz dubine srca zazivati Boga, a mi uglašeni ljudi modernoga vremena, navodno uvijek u pokretu tijela i uma, duha i ideja, zapravo ne volimo da se remeti i giba bara života u kojoj čamimo. Mi takve jadnike ušutkavamo, na što oni još jače viču i Boga zazivaju. Ono što resi konstantno Božje djelovanje, kako u Starom, tako i u Novom zavjetu, jest Božja spremnost slušati i odgovarati na čovjekove vapaje i glasna zapomaganja, bilo narodna ili osobna. Svi oni koji rade pritisak na modernoga čovjeka i vode ga u moderna ropstva, proživljavaju sudbinu faraona u Knjizi Izlaska kojemu su se zakočili kotači bojnih kola, dok oni koji u svojim mukama Bogu ganutljivo zapomažu, pokreću Božje srce na smilovanje i suosjećanje, jer kao što se majka smiluje djetetu koje plače, tako se Bog smiluje čovjeku koji k njemu zapomaže.

Zato Isus kao Sin Božji, ne može drukčije djelovati nego li biti ganut slijepčevim vikanjem i zaustaviti se. Zajedno s Isusom zaustavilo se sve ono mnoštvo i u tom trenutku započinje proces reintegracije slijepoga prosjaka u društvo, još prije nego li će slijepac progledati. Isus naređuje mnoštvu: „*Pozovite ga!*“ Mogao je Isus prošetati kroz mnoštvo i doći do slijepca, ali to ne želi učiniti radi najmanje dva razloga. Prvi je spomenuta reintegracije čovjeka u društvo. Isus želi da se mnoštvo oko njega približi ovom nesretniku, zato zaustavlja pokret, zato šalje glasnike da mu pozovu čovjeka. Tu je mnoštvo očito trebalo shvatiti da Isus nije isključiv, nego uključiv, te ako žele ostati u Isusovom društvu, i oni trebaju čovjeka ponovno uključiti u društvo. Oni to čine time što zovu slijepca i sokole ga: „*Ustani! Zove te!*“ Drugi razlog zašto Isus ne ide k slijepcu, već ga zove k sebi preko posrednika, jest radi slijepca samoga. Slijepi prosjak Bartimej treba u svojoj glavi i mislima prestati biti to što je, da bi bio sposoban primiti dar ozdravljenja. Promjena njegovog unutarnjeg stava očitovala se u promjeni njegovog izvanjskog ponašanja: *On baci sa sebe ogrtač, skoči i dođe Isusu.* Ogrtač mu je bila jedina imovina, a Bartimej je ipak spreman baciti sa sebe to jedino što je imao. Do sada je sjedio, a sada u jednom trenutku on *skoči i dođe.* Tim djelovanjem Bartimej je pokazao da je spreman kako za reintegraciju u društvo, jednako tako

za primanje dara vida, to jest da progleda. Tek kada čovjek postane sposoban pustiti ono uz što se grozničavo priljubio i napustiti prividnu sigurnost ogrtača, te zamijeniti uobičajeno obrambeno i pasivno ponašanje aktivnim zalaganjem, upravo u tom trenutku započinje razgovor između Boga i čovjeka: „Što hoćeš da ti učinim?“, progovara Bog. Slijepac je mogao reći Isusu, bilo što je htio, izraziti mu želju bilo kakvu je htio, ali mu najprije govori: „Učitelju moj...“. Time je rekao sve: „Važniji si mi Ti, Isuse, učitelju moj, nego bilo koji drugi dobri dar, koji bi mogao od tebe primiti.“ U tom trenutku dogodio se susret srdaca, slijepčevog i Isusovog. Još prije nego li je progledao, prije nego li je Isus ozdravio slijepca, Isus je postao Bartimejev učitelj. Tjelesni vid bila je posljedica povjerenja i Bartimejeve vjere da Isus to može doista učiniti. Mnoge lijepe darove Bog bi nam rado darovao, ali često pronalazi zatvorena srca, koja nisu sposobna primiti njegove darove.

Nakon što je Bartimej bio reintegriran u društvo, te zadobio vid kao posljedicu povjerenja u Isusa kao obećanoga Mesiju, jer zove ga „Sine Davidov“, on kreće za Isusom, putem kojim Isus ide. Na početku današnjega evanđelja Bartimej sjedi uz put, a na kraju ide putem, ali za Isusom. Možda doista nije potrebno tužnoga pogleda promatrati prolaznike što žure putem modernoga načina života kraj nas, već je mnogo potrebnije zazvati i susresti Isusa, te krenuti njegovim putem u modernom vremenu.